

lægges, som ikke opfyldte de her nævnte Betingelser, og Betydningen vil endda komme til at bero paa en kongelig Anordning, hvis Indhold Rigsdagen endnu ikke kender.

Fremdeles anser Flertallet den Ret, Mindretallet i dets nye § 6 vil tillægge Menigheds-Udvalget til at afgjøre Valget, naar det kan blive enigt, for urigtig i sin Tanke, da Menighedens valgberettigede Medlemmer derved tabe den Ret til et afgjørende Valg og det Ansvar derved, som efter Forholdets Natur formentlig tilkommer dem, og hvoraf man tør haabe en for det kirkelige Menighedsliv særdeles heldig Bættelse til Selvbevidsthed og Selvvirksomhed. I Virkeligheden vil dette dog næppe faae stor Betydning, da samtlige Udvalgets Medlemmer vist meget sjelden ville kunne enes om at indstille een og samme Ansøger. I Reglen vil Udvalget vist begjære umiddelbart Valg af Menigheden, men i saa Fald synes Forslaget atter her at gjøre for stort et Staar i Menighedens Valgret, naar Ministeren i saa Fald skal gjøre et nyt Udvalg af Ansøgningerne, og en ikke ringe Lid for Embedets Besættelse gaar ved hele denne Ordning til Spilde.

Mindre væsentlige Enkeltheder i Mindretallets Forslag skal Flertallet ikke opholde sig ved, og heller ikke skal det her inoedegaa dets formentlig fuldstændig urigtige Bedømmelse af det indbragte, af Flertallet tiltraadte Lovforslag, men istkun henviser til den Begrundelse, dette har faaet dets i Folkethings-Udvalgets Betænkning i Samlingen 1870—71 og dels ved den derpaa følgende Forhandling i Thinget.

Mindretallet (Casse, Gad og Corn. Petersen) er enigt med Flertallet deri, at der hos Sognemenighederne er Trang tilføde til at faae Indflydelse paa, hvem der ansættes som deres Præst maasse for en lang Arrække, og at der ikke er tilstrækkelig Grund til at udskyde en Lov herom, indtil man er kommen overens om en forandret Lønningsmaade for Præsterne. Derimod kunne vi ikke med Flertallet slutte os til den Ordning af Forholdet, som foreligger i det af 11 Folkethingsmedlemmer indbragte Lovforslag. Vi erkende visse, at de hidtil gjældende Regler for Præstekaldelsen ere ensidige, idet Menighederne efter den bestaaende Lovgivning endogfaa ere ude af Stand til at forhindre Ansættelsen af en Mand som deres Sjelesørger, der er dem særlig imod. Men ligesom der herfra til den Tilstand, der vil tilveiebringes, dersom Lovforslaget ophøies til Lov, er et saa stort Spring, at samtlige Forslag til en Præstevalglov, som ere bragte frem for Rigsdagen indtil 1871, have holdt sig meget nærmere til de historisk udviklede Forhold end det foreliggende, saaledes kan Mindretallet ei heller antage det for at være rigtigt at gaa saa langt til den modsatte Side, at næsten al Indflydelse paa Embedernes Besættelse overføres til ethvert nok saa ringe Flertal

ved en Stemmegivning paa en Valgdag, hvilket Flertal ikke alene kan være temmelig tilfældigt, men efter Lovforslagets Valgmaade endog nødvendigvis kan faa sig om en Kandidat, som det virkelige Flertal af Menigheden maasse er ligesom imod.

Ved Udarbejdelsen af en Præstevalglov maatte efter Mindretallets Opfattelse Opgaven være den at tilveiebringe en Ordning, ved hvilken der paa den ene Side gives Sognemenighederne hver for sig en saadan Indflydelse paa Valget af Sognepræsten, at hele Menigheden eller i ethvert Tilfælde et saa stort Flertal af den som muligt kan efter sin Individualitet føle sig tilfredsstillt ved den Mand's kirkelige Standpunkt og hele Personlighed, som kaldes til Embedet, og der paa den anden Side bevares for den øverste Kirkestyrelse saamegen Indflydelse, som den maa gjøre Krav paa, naar den virksomt skal kunne haandhæve Kirkesamfundets Orden samt værgede det mod uforvunden Skid og Opløsning.

Hvor der i en Sognemenighed er saa stort kirkeligt Sammenhold eller saamegen Fordragelighed, at et passende Antal Mand, udvalgte af samtlige valgberettigede Menighedsmedlemmer netop i dette Diemed, kunne enes om en af de Søgende, hvis Ansøgninger tilsendes Udvalget af Kirke- og Undervisningsministeren, efter at denne har haft Leilighed til at udskylde de enkelte Ansøgere, som ikke bør komme i Betragtning enten isølge almindelige Regler eller af særlige Grunde, der kan man vistnok uden Betænkelighed indrømme Menigheden Ret til at faae den saaledes fremhævede Præstekandidat kaldet. — Men hvor der i en Sognemenighed er bestemt Uenighed om, hvem der ønskes indstillet til Ansættelse i Embedet, der vil det uuaarvindelig være lidet heldigt, om ethvert Flertal (efter det foreliggende Forslag tilmed ofte kun en Treiedel af Udvalget) kunde, trods alvorlig Modstand fra de øvrige Medlemmers Side, komme til at udøve afgjørende Indflydelse paa Valget af den Sognepræst, hvis Virksomhed dog saavidt gjørligt skal omfatte alle dem i Sognet, som høre til Folketirken. Under slige Forhold er saavel Kirkesamfundet som den paagjældende Menighed bedst tjent med, at en yderligere Sigtning af Ansøgerne finder Sted af den overordnede kirkelige Myndighed, efter at denne har modtaget enhver ønskelig Oplysning om de særgene Menigheds-Tilstande. Der bør da neppe gaa videre end til at forbeholde Menighedsudvalget Ret til saavel at udskylde saadanne Ansøgere, der formenes ikke at passe for Forholdene, som til med et vist større Flertal at forlange umiddelbart Valg af Menigheden efter Indstilling af Kirkestyrelsen. Den Indflydelse, som herved indrømmes de Sognemenigheder, hvor forskellige Ansøkelser staa imod hinanden, er dog stæbe meget betydningsfuld, og det saameget mere, som Kirkestyrelsen, der jo er ansvarlig, og paa hvem Offentlighedens Opmær-